

Arrest

nr. 166 527 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 9 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 februari 2012 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag

ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 12 maart 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De ingeroepen motieven volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene te rechtvaardigen.

Gelet op het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 09/12/2009 in het kader van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 ingediend werd op het moment dat de asielaanvraag dd. 02/09/2009 van de betrokkene nog in behandeling was, werd voor de onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (toepassing van artikel 51/4§3 van de wet van 15 december 1980).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder

het verblijf van de betrokkene in het Rijk sedert zijn eerste asielaanvraag in april 2005;

de kennis van de Franse taal gestaafd door attesten van taallessen;

de deelname aan het verenigingsleven en de vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd;

de werkwillegheid, zijn ervaring in de bouwsector in het herkomstland, zijn kwaliteiten als lasser, wat een knelpuntberoep is, zijn interesse voor de socio-culturele sector, zijn contacten en engagements in het regionale verenigingswerk en de toegevoegde tewerkstellingsbelofte,

zijn onvoldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is immers normaal dat de betrokkene – in afwachting van zijn asielprocedure – zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België dient gesteld dat dit niet opweegt tegen het decennia lange verblijf (zo'n 34 jaar) in het land van herkomst, waar de verzoeker geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Hij diende een eerste asielaanvraag in op 05/04/2005. Deze procedure werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen afgesloten op 30/06/2005 met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Commissaris-generaal was van oordeel dat zijn asielaanvraag bedrieglijk was. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, werd hem op 01/07/2005 betekend.

Op 02/09/2009 verklaarde hij zich voor een tweede maal kandandaat-vluchteling. Op 16/12/2010 werd deze procedure afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Op 12/05/2011 werd hem het bevel dd. 09/05/2011 om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, betekend.

Dit weerhield de betrokkene er niet van om voor een derde keer een asielaanvraag in te dienen, namelijk op 20/06/2011. Deze procedure werd op 28/06/2011 afgesloten met de weigering van inoverwegingname, bijlage 13 quater, met bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten.

De duur van deze 3 asielprocedures, namelijk respectievelijk zo'n 2 maand en 26 dagen wat de eerste betreft; 1 jaar 3 maand en 14 dagen wat de tweede betreft en 8 dagen wat de derde betreft, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Het is correct te stellen dat de verzoeker gedurende de duur van zijn drie asielprocedures op wettelijke wijze verbleef, doch hij werd op geen enkel moment van zijn verblijf in het Rijk "gemachtigd tot verblijf." Hij heeft de duur van het legale verblijf, in afwachting van een uitspraak betreffende de opeenvolgende asielprocedures, enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van een asielprocedure, in een poging om zijn verblijf te rekken. Het is daarbij veelbetekenend dat de eerste asielaanvraag werd geweigerd, zonder een positieve ontvankelijkheidsbeslissing en dat de derde asielaanvraag zelfs werd verworpen door middel van een bijlage 13 quater, een niet in overweging name van de aanvraag.

De betrokkene verkoos echter steeds opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef na het verstrijken van de geldigheidsduur van het laatst aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten op illegale wijze in België. Uit dergelijk precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

De asielprocedure beperkt zich tot de inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor

de Vluchtelingen en de Staatlozen en ten laatste door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die inmiddels werd hervormd tot de Raad voor Vreemdelingenbetwisingen ten gevolge van de recente hervorming van de asielprocedure. Beroepen bij de Raad van State maken stricto sensu geen deel uit van de asielprocedure, zodanig dat de duur van zo'n beroepsprocedure niet kan worden opgeteld bij de duur van de asielprocedure. De Raad van State is immers een rechtscollege dat onderzoekt of de beslissing werd genomen in overeenstemming met alle wettelijke bepalingen. De Raad van State kan noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan een vreemdeling. Daarenboven heeft de loutere indiening van een cassatieberoep geen opschortende werking. Een dergelijke procedure opent geen recht op verblijf en evenmin verhindert ze de verzoeker om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland. Zijn aanwezigheid is immers niet vereist daar hij zijn belangen kan laten verdedigen door zijn raadsheer. Uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister blijkt dat het bedoelde cassatieberoep betreffende de definitieve weigeringsbeslissing inzake zijn eerste asielaanvraag op 19/10/2009 werd afgesloten.

Voorliggend verzoekschrift, ingediend op basis van artikel 9 bis, bevat medische elementen. De wet van 15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/12/1980 maakt echter een duidelijk onderscheid tussende twee verschillende procedures, in het kader van artikel 9 bis en van artikel 9 ter, waarbij deze laatste procedure werd voorbehouden voor vreemdelingen die te kampen hebben met medische problemen. Indien de betrokkene van oordeel zou zijn dat hij in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van medische motieven, dan staat het hem vrij om zo'n aanvraag in te dienen op basis van art. 9 ter zoals bepaald in art. 7 § 1 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven gericht aan de Sectie 9 ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59 B te 1000 Brussel. Indien hij reeds een aanvraag op basis van artikel 9 ter ingediend zou hebben, dan dient hij het verloop van deze procedure af te wachten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel en van "het algemeen principe van goed bestuur".

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing merkt op dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werd en dat de criteria van deze instructies niet meer van toepassing zijn.

Ondanks het feit dat deze instructies door de Raad van State vernietigd werden, heeft de Staatssecretaris zich geëngageerd om de criteria blijven toe te passen. Deze criteria zijn, volgens de Raad van State niet bindend. In casu dient er met de criteria van lange duur van de asielprocedure en van lang verblijf in het Rijkdom echter rekening te worden gehouden in name van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie (a), het recht op rechtszekerheid (b) en de voorzienbaarheid van de regel (c) en het recht op eerbiediging van het privé-leven (d).

a) Betreffende het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Wanneer het verblijf van mijn cliënt niet zou worden geregulariseerd dan zou dit een discriminatie uitmaken tussen hemzelf en andere vreemdelingen die reeds in het verleden zijn geregulariseerd in toepassing van de reeds bestaande criteria voor de regularisatie omwille van lange asielprocedure en lang verblijf, die evenmin zijn geconcretiseerd in een wet maar die de Dienst Vreemdelingenzaken niet hebben verhinderd om vele vreemdelingen te regulariseren op basis van die criteria.

Geen nuttig effect toekennen aan de criteria voor regularisatie omwille van de lange asielprocedure zoals uiteengezet in de instructie zou dus neerkomen op een discriminerende behandeling tussen mijn cliënt en andere vreemdelingen die in het verleden een regularisatie hebben kunnen bekomen op basis van de oude criteria (o.a. beleidsnota van november 2008 en nota van de Minister van maart 2009) en dit zou in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, namelijk een ongeoorloofde discriminatie tussen personen die zich in gelijkaardige situaties bevinden zonder objectieve rechtvaardiging en zonder geoorloofd doel. De discriminatie is bovendien met proportioneel.

Er moet in dit opzicht worden verwezen naar de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie die worden vervat en beschermd door de Belgische Grondwet maar eveneens door verschillende internationale instrumenten waaronder het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende burgerrechten en politieke rechten. Het zijn eveneens algemene beginselen van administratief en grondwettelijk recht.

- De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen : "De Belgen zijn gelijk voor de wet" en "Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.". Gecombineerd het artikel 191 van de Grondwet werden deze bepalingen geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof in die zin dat zij disproportionele verschillen verbieden tussen onderdanen en vreemdelingen en tussen vreemdelingen onderling (Arbitragehof, n° 25/90, 5 juli 1990, Rec. 1990 ; Arbitragehof, n° 61/94, 14 juli 1994, Rec., 1994).

De Grondwet beschermt de gelijkheid voor de wet. Het is onbetwistbaar dat er tot op heden geen wettelijke bepalingen zijn die bepalen dat er een machtiging tot verblijf moet worden toegekend aan een vreemdeling waarvan de asielprocedure lang heeft geduurd. Echter, wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken een machtiging tot verblijf toekent aan een dergelijke vreemdeling, wordt dit gedaan op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (en voorheen op basis van het oude Artikel 9, alinea 3). Dit artikel op een verschillende wijze toepassen op een vreemdeling in vergelijking met een andere zou dus discriminerend zijn. Men zou aan de gelijkheid voor de wet de volledige betekenis om te nemen en alle nuttig effect ontzeggen wanneer ze niet eveneens een gelijkheid zou inhouden ten aanzien van de toepassing van de wet.

- Het artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt : Het genot van de rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status. ..

Het toekennen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling met een lange asielprocedure is een recht beschermd door het Europees verdrag voor de rechten van de mens, namelijk het recht op een privé-leven (artikel 8).

- Het artikel 26 van het Internationaal verdrag betreffende burgerrechten en politieke rechten bepaalt dat: " Allen zijn gelijk voor de wet en hebben zonder discriminatie aanspraak op gelijke bescherming door de wet. In dit verband verbiedt de wet discriminatie van welke aard ook en garandeert eenieder gelijke en doelmatige bescherming tegen discriminatie op welke grond ook, zoals ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging nationale of maatschappelijke afkomst, eigendom, geboorte of andere status. " Het recht om niet te worden gediscrimineerd wordt er voorgesteld als een onafhankelijk en autonoom recht.

- De beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie worden eveneens erkend als algemene beginselen van administratief en grondwettelijk recht die moeten worden gerespecteerd zelfs bij gebreke aan een uitdrukkelijke tekst. Zij moeten worden gerespecteerd door het bestuur en zijn afgeleiden van de beginselen van rechtszekerheid en respect voor de rechtsstaat.

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken een machtiging tot verblijf toekent aan een vreemdeling waarvan de asielprocedure te lang heeft geduurd, gebeurt dit in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die de Minister van Migratie en Asielbeleid toelaat een machtiging tot verblijf toe te kennen aan een vreemdeling die met behoort tot een categorie van vreemdelingen die beschikt over een machtiging tot verblijf dat rechtstreeks volgt uit de wet.

Deze machtiging tot verblijf worden op individuele wijze toegekend en geval tot geval, wat niet uitsluit dat de Minister richtlijnen aanneemt, bijvoorbeeld onder de vorm van criteria die bepaalde categorieën van vreemdelingen viseren.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moeten de criteria van lang verblijf in België worden toegepast door de Dienst Vreemdelingenzaken op niet-discriminerende wijze.

Bij zijn vorig beroep heeft de eiser een voorbeeld van een aanvraag tot machtiging tot verblijf [OV ...] neergelegd dat tot een positief antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg (stuk3).

Deze aanvraag was op punt 2.8.A van de instructie gebaseerd. De Vreemdeling vermelde toon dat hij niet volledig aan de voorwaarden voldeed (geen 5 jaren in België) maar riep zijn goede integratie in. Hij kreeg een machtiging tot verblijf ondanks het feit dat hij niet 5 jaar in België verbleef.

Deze situatie kan vergelekt worden met de situatie van mijn cliënt: zijn asielprocedure heeft 4 jaar en 8 maanden geduurd.

Er diende door tegenpartij te worden uitgelegd waarom er een verschil bestaat in de behandeling van gelijkaardige zaken. Er bestaat inderdaad geen objectieve reden om in bovenvermelde zaak een machtiging tot verblijf toe te kennen en niet in de zaak van de eiser.

b) Het recht op rechtszekerheid.

Er moet bovendien ook rekening worden gehouden met het recht op rechtszekerheid dat wordt gegarandeerd door het artikel 5 van het EVRM. Er moet hieronder eveneens worden begrepen de rechtszekerheid, te weten de geloofwaardigheid van de regel en het niet onderwerpen aan willekeurige regels op toegepast op willekeurige wijze.

Sinds het begin van het jaar 2005 bestaat de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken eruit om automatisch het verblijf van vreemdelingen te regulariseren waarvan de asielprocedure lang geduurd heeft.

c) De voorzienbaarheid van de regel.

Bij de geschonden subjectieve rechten wordt eveneens een gevolg vermeld van het beginsel van de rechtszekerheid: de voorzienbaarheid van de regel en het algemeen rechtsbeginsel "patere legem quam ipse fecisti". Het recht om niet een willekeurige behandeling toegepast te krijgen wordt beschouwd als een algemeen beginsel van administratief recht.

Het beginsel "patere legem quam ipse fecisti" is erkend als een algemeen rechtbeginsel van administratief recht (zie namelijk in die zin DAURMONT, O., BATSELE, D., 1985-1989 : 5 années de jurisprudence du Conseil d'Etat relative aux principes généraux de droit administratif à travers la jurisprudence administrative", in Le conseil d'Etat de Belgique, 50 ans après sa création (1946-1996), éd. BLERO, B., Bruylant, Brussel, 1999, p. 643, § 27). Dit beginsel impliceert dat een bestuurlijke overheid met een specifieke beslissing niet kan afwijken van de regels in het algemeen reglement dat zijzelf voorheen heeft afgekondigd zonder een mogelijkheid te voorzien van afwijking. De Raad van State oordeelt eveneens dat het beginsel van rechtszekerheid een algemeen rechtsbeginsel van administratief recht is (zie met name C.E., Bastijns, n° 23.104 van 31 maart 1983 ; Reynaert, n° 43.256 van 9 juni 1993 ; geciteerd met name door JAUMOTTE op. cit., p. 682). Het beginsel van de voorzienbaarheid van de regel of het legitiem opgewekt vertrouwen wordt eveneens erkend door de Raad van State als een algemeen rechtsbeginsel van administratief recht, dat, volgens dat beginsel, de bestuurde moet kunnen rekenen op een duidelijke en goed gedefinieerde gedragslijn van de overheid, of, in beginsel, op beloften die hem zouden zijn gedaan door de overheid in een concreet geval (zie met name Gole, n° 25.945 van 10 december 1985 ; Eeckout, n° 32.893 van 28 juni 1989 ; Besseloin, n° 59.762 van 22 mei 1966, geciteerd door JAUMOTTE, J., op. cit., p. 687).

d) Het recht op eerbiediging van het privé-leven.

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken een machtiging tot verblijf toekent aan vreemdelingen waarvan de asielprocedure van lange duur is geweest en die al meerdere jaren in België verblijven, erkent hij dat omwille van de periode die is verstreken, de vreemdeling sociale bindingen in België heeft gecreëerd die moeten in aanmerking worden genomen.

Deze bindingen worden beschermd door het artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens dat het recht op respect van het privé-en gezinsleven beschermt. Het privé-leven " omvat het recht voor het individu om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met zijn gelijken, met inbegrip in het professioneel en commercieel domein" E.HRM., Niemietz (1992) §29, C. t. België (1996), § 25). Dit viseert niet enkel het recht op intimiteit maar eveneens om sociale relaties aan te knopen (arresten Niemietz Niemietz t. Duitsland, arrest van 16 december 1992, Reeks A, n° 251-B, C. t. België, arrest van 7 augustus 1996, Rec., 1996- III).

In combinatie met het artikel 14, garandeert het artikel 8 eveneens dat de inmenging in de eerbiediging van het privé-leven niet discriminerend kan zijn, wat het geval is wanneer de gebruikte criteria door de Staat discriminerend zijn of op een discriminerende wijze worden toegepast.

In de zaak Aristimuno Mendizabal (arrest van 17 januari 2006) heeft het Hof geoordeeld dat het artikel 8 niet zover gaat tot het garanderen aan de betrokkene van een recht van een specifiek type van verblijfsrecht (permanent, tijdelijk of andere), op voorwaarde dat de voorgestelde oplossing door de overheden hem toelaat om zonder hindernis zijn rechten op respect van zijn privé-en gezinsleven uit te oefenen (§§66).

Het Hof benadrukt dat het niet mogelijk, noch noodzakelijk is om te zoeken naar een exhaustief wijze om het begrip "privé-leven" te definiëren, maar dat het te restrictief is om het te beperken tot een "intieme kring" waarin in ieder naar eigen goeddunken zijn persoonlijk leven kan leiden en de hele buitenwereld uit die kring te sluiten. Zij oordeelt dat deze kring ook in een bepaalde wijze het recht voor het individu moet omvatten om relaties aan te knopen en te ontwikkelen met zijn gelijken, met inbegrip in het professioneel en commercieel domein (§71).

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing is van mening dat de lange duur van de eerste asielprocedure van de eiser (van 5 april 2005 tot het arrest van de Raad van State in november 2009) niet in aanmerking kan komen daar de het indienen van een cassatieberoep geen opschortende werking heeft.

Er kan echter niet betwist worden dat de eiser tijdens zijn cassatieberoep in legaal verblijf in België verbleef en zijn leven hier heeft opgebouwd sinds al die jaren. Er is dan ook sprake van een "duurzame lokale verankering" in het geval van de eiser: zijn kennis van de Franse taal werd gestaafd door

attesten, getuigenissen van vrienden en kennissenkring werden voorgelegd, zijn werkwillegheid werd bewezen.

De bestreden beslissing is van mening dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsvergunning toe te staan maar legt niet uit waarom. Er wordt ook niet uitgelegd waarom er voor de eiser een andere beslissing genomen werd dan in andere gelijkaardige zaken (zie o.a. stuk 3).

Derde onderdeel

De Raad van State heeft in constante rechtspraak geoordeeld dat de uitzonderlijke omstandigheden geen overmacht moeten uitmaken maar wel omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Volgens de Raad van State "Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation usée (zie o.a. een arrest van 20 juni 2000, n°88076).

"Une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient" (R.v.S, n°58869, IIème chambre, 01/04/1996, R.D.E 1996, p. 742).

De uitzonderlijke omstandigheden dienen in het licht van het proportionaliteitsbeginsel nagekeken te worden. Conform dit beginsel moet men van de vreemdeling geen terugkeer naar zijn land van herkomst eisen indien dit voor hem grote moeilijkheden zou betekenen en indien het voordeel hiervan voor de Belgische staat minder belangrijk zou zijn.

Om zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, zou de eiser zijn leven, vrienden en kennissen hier in België moeten verlaten wat een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden.

Het middel is gegrond."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verweerder gaat in op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, de duur van het verblijf in België, de duur van de asielprocedures en de medische elementen en licht toe waarom hij aldus geen grond tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet weerhoudt. Wat de elementen van integratie en de duur van het verblijf in België betreft, wordt geduïd dat deze onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen, omdat het maar normaal is dat verzoeker in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvragen zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten en daarnaast niet blijkt dat het verblijf in België kan opwegen tegen het decennia lange verblijf van ongeveer 34 jaar in het herkomstland, waar verzoeker is geboren en getogen en waar zijn familie verblijft. Verweerder benadrukt dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betreffende de duur van de asielprocedures – met name respectievelijk 2 maanden en 26 dagen, 1 jaar en drie maanden en 14 dagen, en 8 dagen – motiveert verweerder dat deze niet onredelijk lang hebben geduurd en dat uit het feit dat er een zekere behandelingsperiode was ipso facto nog geen recht op verblijf ontstaat. Verweerder benadrukt dat het feit dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn asielaanvragen wettelijk in België verbleef nog niet betekent dat hij op enig ogenblik werd "gemachtigd tot verblijf" en hij de duur van het legale verblijf enkel aan zichzelf heeft te wijten door het veelvuldig opstarten van een asielprocedure in een poging om zijn verblijf te rekken. Hij wijst erop dat verzoeker steeds verkoos om geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en

vervolgens koos voor een illegaal verblijf in België. Verweerder stelt dat uit een precair verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op een regularisatie van het verblijf. Verweerder motiveert in dit verband ook nog dat een beroep bij de Raad van State stricto sensu geen deel uitmaakt van de asielprocedure, waardoor de duur van deze procedure niet kan worden opgeteld bij de duur van de asielprocedure. Hij stelt dat de Raad van State noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen en het indienen van een cassatieberoep geen opschortende werking heeft, geen recht op verblijf opent en aldus niet verhindert dat verzoeker tijdelijk terugkeert naar het herkomstland. Betreffende de ingeroepen medische elementen wordt er vervolgens gemotiveerd dat deze moeten worden aangebracht in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten slotte duidt verweerder ook nog dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria aldus niet meer van toepassing zijn.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Aldus is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het gestelde door verzoeker dat verweerder er zich in zijn beslissing toe heeft beperkt te stellen dat de ingeroepen elementen onvoldoende zijn doch zonder uit te leggen waarom, kan – gelet op voormelde motieven zoals deze zijn terug te vinden in de bestreden beslissing – niet worden aangenomen. De Raad merkt verder nog op dat de formele motiveringsplicht geenszins inhoudt dat verweerder in een door hem genomen beslissing ook zou moeten uitleggen waarom hij anders oordeelt dan in een andere bij hem voorgelegde aanvraag om machtiging tot verblijf door een andere vreemdeling die was gesteund op een gelijkaardige grond en waarom hij van mening is dat een verschillende beoordeling gerechtvaardigd is.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde wetsbepaling ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn,*

terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In de bestreden beslissing wordt, waar verzoeker zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op de voormelde vernietigde regeringsinstructie, gesteld dat deze werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn.

Verzoeker wijst er evenwel op dat, ondanks de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State, de bevoegde staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft om de hierin vervatte criteria te blijven toepassen. Hij benadrukt dat deze criteria volgens de Raad van State niet bindend zijn, doch hiermee rekening diende te worden gehouden.

De Raad dient bij zijn wettigheidstoetsing uit te gaan van de in de bestreden beslissing tot uitdrukking gebrachte motieven. In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze – en dit wordt niet betwist – gemotiveerd dat de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een verdere strikte toepassing van de in deze instructie vervatte criteria waarbij deze als dwingende regel zouden worden toegepast, zou gelet op hoger vermelde rechtspraak van de Raad van State, ook strijdig zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door het stellen dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van criteria die waren opgenomen in een vernietigde instructie heeft verweerder geenszins zijn discretionaire bevoegdheid miskend. Verweerder stelt aldus geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaart net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elk dossier op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de stelling dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn. Hij geeft aan dat de draagwijdte van de vernietiging door de Raad van State zou moeten worden beperkt tot het feit dat de criteria van de instructie enkel niet mogen worden gehanteerd voor zover ze op een uitsluitende manier worden gebruikt, maar wel nog moeten worden gehanteerd als positieve criteria. De vernietiging door de Raad van State van de instructie heeft evenwel als gevolg dat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt en niet langer als een geldige rechtsbron kan worden gehanteerd waaruit de rechtsonderhorige rechten kan putten. Voor zover het betoog van verzoeker er dus op is gericht een toepassing te vragen van de vernietigde instructie, zelfs al is het maar een toepassing die niet op uitsluitende wijze wordt gehanteerd, is dit niet dienstig. Louter ten overvloede wijst de Raad er ook op dat niet blijkt welk belang verzoeker er bij heeft te vragen dat de criteria van deze vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast op zijn situatie, nu hij geenszins concreet aannemelijk maakt dat hij aan een van de hierin vervatte criteria zou voldoen. Verzoeker erkende zo reeds in zijn aanvraag dat hij niet volledig voldoet aan deze criteria, door enerzijds te stellen gedeeltelijk (*“partiellement”*) te voldoen aan het criterium 1.2 van de vernietigde instructie en anderzijds op enkele maanden na (*“à quelques mois près”*) te voldoen aan het criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Ook uit het gegeven dat zijn situatie sterk gelijkend is op of kadert binnen de geest van de vernietigde instructie kan verzoeker op zich geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Zoals reeds werd opgemerkt, voorziet de Vreemdelingenwet zelf geen criteria opdat de verblijfsaanvraag gegrond wordt verklaard. Het komt verweerder toe elke aanvraag op zijn individuele merites te beoordelen, waarbij hij zijn discretionaire bevoegdheid niet op kennelijk onredelijke of willekeurige wijze mag aanwenden.

De Raad stelt vast dat verweerder de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen die de grond van zijn aanvraag moesten onderbouwen heeft onderzocht en op gemotiveerde wijze heeft aangegeven om welke redenen hij deze niet weerhoudt om verzoeker te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

Verzoeker betoogt in dit verband dat verweerder, waar deze de duur van de asielpcedures niet weerhield als grond om de verblijfsmachtiging toe te staan, ten onrechte de duur van de beroepsprocedure bij de Raad van State niet in aanmerking heeft genomen. Hij stelt in dit verband dat het niet kan worden betwist dat hij tijdens dit cassatieberoep legaal in België verbleef en zijn leven hier verder heeft opgebouwd. De Raad merkt evenwel op dat verweerder in dit verband correct heeft vastgesteld dat de procedure bij de Raad van State in het kader van een asielaanvraag op zich geen deel uitmaakt van de eigenlijke asielpcedure en het instellen van een dergelijk beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689). Verzoekers stelling dat hij tijdens deze procedure voor de Raad van State in legaal verblijf was, kan niet worden bijgetreden en wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Verzoeker benadrukt verder dat hij zich tijdens deze procedure verder integreerde, doch verweerder motiveerde in dit verband reeds dat deze procedure geen recht op verblijf opende en niet verhinderde dat verzoeker terugkeerde naar zijn herkomstland. Verzoekers betoog laat niet toe vast te stellen dat verweerder op dit punt onjuist of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoeker geeft weliswaar aan dat in het kader van de discretionaire bevoegdheid van verweerder langdurige procedures, een langdurig verblijf en een duurzame lokale verankering redenen zijn die een machtiging van meer dan drie maanden in het Rijk kunnen rechtvaardigen, doch gaat verder niet concreet in op de door verweerder naar voor gebrachte weigeringsgronden. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat hij vermag uit te oefenen, stelt de Raad vast dat verzoekers uiteenzetting van het middel niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke of willekeurige wijze heeft aangewend.

Verzoeker brengt nog een betoog naar voor betreffende de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarom hij van mening is dat hij dergelijke buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Er blijkt evenwel niet dat dit betoog dienstig is in het kader van huidige procedure, nu het geenszins is betwist dat verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk was. Verweerder aanvaardde aldus dat er sprake was van buitengewone omstandigheden. Dit betoog van verzoeker wordt geenszins betrokken op de bestreden ongegrondheidsbeslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Verzoeker betoogt dat er alsnog met de criteria van de vernietigde instructie rekening diende te worden gehouden, zo niet zou er een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het rechtsbeginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" zijn. Hij wijst op het belang van de voorzienbaarheid van de regel. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op deze beginselen opdat alsnog de criteria van een vernietigde instructie op zijn situatie zouden worden toegepast. Deze beginselen kunnen niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Verzoeker kan worden gevolgd in het standpunt dat verweerder toepassing kan maken van zijn discretionaire bevoegdheid, maar niet in het feit dat dit zou impliceren dat verweerder zich op de instructie moet baseren of dat hier nog positieve criteria zouden moeten uit afgeleid worden. Er dient dienaangaande te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 alsook in zijn arrest nr. 218.434 van 13 maart 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*". Aangezien de instructie werd vernietigd, is deze geen geldige rechtsbron meer en kan deze geen rechtsbron zijn waaruit de

rechtsonderhorigen rechtmatige verwachtingen mogen afleiden. De Raad herhaalt in dit verband verder ook nog dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij voldeed aan een van de criteria van de vernietigde instructie, zodat ook niet blijkt welk belang hij heeft bij zijn betoog. Verzoeker betoogt verder nog dat er sinds 2005 een praktijk bestaat om het verblijf van vreemdelingen met een lange asielprocedure te "regulariseren". Hij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat verweerder net oordeelde dat in zijn situatie er geen sprake is van asielprocedures die onredelijk lang hebben geduurd. Gelet op voorgaande bespreking van het middel dient ook te worden vastgesteld dat het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet is aangetoond. Verzoeker blijft in gebreke om met concrete argumenten aan te tonen dat hij zich zou kunnen steunen op enige gerechtvaardigde verwachting dat de verblijfsmachtiging hem zou worden toegekend of op enige vaststaande praktijk of belofte die hem zou zijn gemaakt. Dit onderdeel van het middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.4. Verzoeker beroept zich verder op de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, als algemene beginselen van administratief en grondwettelijk recht en zoals deze worden beschermd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in artikel 14 van het EVRM en in artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981.

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer wordt vastgesteld dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

Verzoeker verwijst andermaal naar de vernietigde instructie en het beleid ter zake van de bevoegde minister of staatssecretaris en geeft aan dat er sprake is van een ongerechtvaardigd verschil in behandeling tussen hemzelf en die vreemdelingen die reeds in het verleden zijn gemachtigd tot een verblijf in toepassing van de criteria van de vernietigde instructie. De Raad merkt evenwel andermaal op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen opdat alsnog de criteria van een vernietigde instructie op zijn situatie zouden worden toegepast. Daarenboven toont verzoeker ook in geen geval aan dat hij voldeed aan een van de criteria vervat in de vernietigde instructie. Hij erkende in zijn verblijfsaanvraag net uitdrukkelijk dat hij niet volledig voldeed aan deze criteria. Er blijkt aldus geenszins dat er sprake is van gelijke gevallen. Ook waar verzoeker op bijzonder algemene wijze doelt op welbepaalde eerdere criteria zoals opgenomen in een "beleidsnota van november 2008" en een "nota van de Minister van maart 2009", toont hij niet concreet aan dat zijn situatie dezelfde is als de daarin bedoelde situaties waaronder volgens hem in het verleden verblijfsmachtigingen werden toegestaan. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt volledig. Verzoeker is van mening dat hij anders wordt behandeld dan andere vreemdelingen met een langdurig verblijf en/of een langdurige asielprocedure, doch maakt zulks niet concreet aannemelijk. Hij gaat aldus ook volledig voorbij aan de duidelijke motivering in de bestreden beslissing dat in zijn situatie geen sprake is van asielprocedures die onredelijk lang hebben geduurd, en toont het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering geenszins aan, zodat niet blijkt dat hij zijn situatie kan vergelijken met die gevallen waarin de asielprocedure wel onredelijk lang heeft geduurd. Door verder louter een aanvraag om machtiging tot verblijf van een andere vreemdeling te voegen die was gesteund op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie en waarin niet volledig was voldaan aan de verblijfsvereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar, blijkt nog niet dat de verblijfsmachtiging ook effectief werd toegekend aan de betrokken vreemdeling en al zeker niet dat dit gebeurde op de voorgehouden grond. Er blijkt nog niet dat het gelijke gevallen betreft. De Raad kan zo ook geen kennis nemen van het gehele dossier van de vreemdeling in deze andere zaak, zodat ook niet blijkt of deze bijvoorbeeld middels aanvullingen nog overige elementen bij zijn aanvraag voegde, en kan evenmin kennis nemen van de concrete reden die het bestuur er dan wel toe zouden hebben gebracht de voorgehouden verblijfsmachtiging toe te staan. De Raad besluit dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt dat gelijke gevallen verschillend werden behandeld en aldus evenmin dat enig discriminerend onderscheid zou zijn gemaakt. Dit onderdeel van het middel wordt niet weerhouden.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een miskenning van artikel 5 van het EVRM benadrukt de Raad dat dit verdragsartikel het recht op vrijheid en veiligheid beschermt. Er blijkt evenwel niet dat de thans bestreden beslissing dit recht van verzoeker in het gedrang zou brengen. Deze beslissing behelst zo ook geen beslissing tot vrijheidsberoving. Een schending van dit verdragsartikel blijkt niet.

2.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt allereerst op dat waar verzoeker voorhoudt dat het toekennen van een machtiging tot verblijf aan een vreemdeling met een lange asielpcedure een recht is beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat deze verdragsbepaling vereist dat verweerder nog steeds rekening zou houden met welbepaalde criteria van de vernietigde instructie, dergelijk recht of dergelijke plicht als dusdanig geenszins voortvloeit uit deze verdragsbepaling.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelf in zijn verblijfsaanvraag het door hem ingeroepen privéleven in België als dusdanig niet kwalificeerde als een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt aldus op zich ook niet dat verweerder een onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling diende door te voeren, of hieromtrent diende te motiveren.

Daargelaten de vraag of verzoeker een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont, wijst de Raad op het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 8 april 2008. Zoals in de thans voorliggende zaak betrof het hier een vreemdeling die bij aankomst in de Verdragsluitende Staat een asielaanvraag indiende die evenwel negatief werd afgesloten en die vervolgens opteerde voor een verder illegaal verblijf. Het EHRM oordeelde dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het EHRM, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was. Ook in vaste rechtspraak van de Raad van State wordt geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoeker toont niet aan dat in zijn situatie – met name deze van een vreemdeling die nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen en van wie het verblijf steeds precair was – de gewone opbouw van sociale, waaronder ook zakelijke, relaties alsnog zou vallen onder de bescherming van deze verdragsbepaling. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de door hem ingeroepen sociale relaties in België verder reiken dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit zouden zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten in zijn herkomstland. Hij gaat in dit verband op geen enkele wijze in op het gestelde in de bestreden beslissing dat hij ongeveer 34 jaar verbleef in zijn herkomstland, er geboren en getogen is en zijn familie er verblijft, en betwist deze gegevens aldus niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de thans voorliggende omstandigheden niet aangetoond.

2.2.8. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS